

oma abiga siis kõige ligem on, kui häda kõige suurem.

Jutt aga jookseb nõnda:

Mõne aasta eest elas T. linnas D. alevis ühes kõrvalises uulitsas ühe väikse maja teise korrja peal üks jumalakartlik kohtu kirjutaja oma emanda, äia ja seitsme lapsega ühte vaikist elu. Ta palk oli kolm sada rubla aastas, ja kui naad aasta lõpul nulli nullist mahaarwata wõisid, siis naad olid röömsad. Ta oli omas ametis truu ja muidu lihtlabane mees ning meie oma maa isa laps. Ka ta muud tarwidused olid väikesed küll, muud kui et ta oma kümme tundi oli pääwas tööd teinud, siis jalutas ta ennast natuke ja sui soojaga jõi ka oma klaasi õlut. Suitsetamise oli ta jo ammu mahajätanud ja selle rahaga ostis ta oma wana äiale mõne pakki karduse tubakat. Ta äi oli ka oma seitssekümmend aastat wana mees ja ta wäetimale oli jo mõne aasta eest kale filmade peale kaswanud, ja nüüd pidi ta rauk pääwade otsa istme peal istuma ja pikka, ilma õhtuta ja hommikuta ööd üleelama; seepärast oli siis ta ainus asi piipu tõmmata ja ta ei näinud jo

mitte seda, et ta wäimees tema pärast oli piibu mahajätanud.

Kirjutaja emand mõistis iluste ja kassinaste oma majatallitust. Ta oli lihtlabane inimene ja tarwitas seepärast ka oma majatarwituseks wäga wähe; ka kohwi joomise jätiwad naad nappuse pärast järele ja kõlistasid aga laste piima-tassa, et wana isa kuuleks, nagu jooksid naad kohwi; sest ta oleks ennast wäga kurwastanud, kui ta seda oleks teadnud, et tema lastel niisuur puudus käes oli ja nemad aga kuiwa leiba jõid.

Nende lapsed jooksid suwel paljajalu ja olid röömsad, kui neil talwel karpkingad jalas olid ja nende riided, kus lipp lipi ja lapp lapi peal oli, olid alati puhtad ja naad ise olid alati röömsad.

Meie nägime jo esite, et nad kolmsada rubla aastas palka said, aga mis see suure perele ette löi ja weel liategi niisugusel aeal ja aastal nagu 1868 meie maal oli. — Jumal hoia meid kattu ja kalli aja eest! Ja seesama kallis Jumal teab ka kõige paremine, kui mitme meie kalli isamaa isal ja emal ülemaalnimetud aastal pisarad weel